

Palatul Cultural

Arad

Invățătorilor

ORGAN SĂPTĂMĂNAL PENTRU APĂRAREA INTERESELOR ÎNVĂȚĂTOREȘTI

„Omul atât cumpănește,
cât se știe impune“.

E un vechiu proverb: „capul plecat, sabia nu-l tale“. Multă înțelepciune în acest proverb, dar care înțelepciune își are rostul numai pe vremurile de tristă pomenire; pe vremea, când poporul era sclavul unei pături a societății, favorizate de vremuri și împrejurări. Azi, în secolul luminilor, acest proverb, în concepția sa, se practică numai de membrii cei mai imbecili ai societății; indivizi lipsiți de demnitate și neputincioși în acțiunile lor vitale. Umilința făcarnică și supunerea oarbă sunt mijloacele lor, prin cari caută, a-și asigura existența tralului lor.

Aceste caractere nenorocite adeseori își au sfârșitul cât se poate de trist și dureros, nu numai pentru ei, dar și pentru cei ce vin și stau în contact cu ei. Și nimeni, ca școala, nu are chemarea, a condamna și combate această plagă. Scopul ei suprem fiind formarea caracterelor și ca atare, tendința ei nu poate fi, de cât, a scoate pe individ de sub influența acestei pestilențe sufletești. Și învățătorul, care e sufletul școlii, are mențiunea, a combate această pestilență nu numai cu cuvântul, ci și cu fapta, premergând cu exemplu în toate acțiunile sale.

Am presimțirea, că unii din domnii colegi vor primi cu răceală afirmările mele. Îi înțeleg. Dar îi rog, ca și d-lor să mă înțeleagă pe mine. Acțiunea individului nu poate fi contrară chemării sale, pentru că s'a dedicat. A face abatere dela aceasta și mai ales când e vorba de școală — înseamnă, a comite un păcat față de cei încredințați lui, pentru luminarea și îndrumarea lor pe calea binelui. Pentru că să nu se peardă din vedere: Situația sa materială și socială stau în raport cu această lucrare conștiințioasă. Acestea nu se dobândesc prin cerșitorie, pentru că cerșitorului i se dă sfărâmatul, ce cad de pe masa stăpânului“.

Cine cunoaște trecutul școlii știe, ce rol și care a fost situația tristă a „dascălului“ de pe vremuri. Ce mare deosebire între „dascălul“ de atunci și între „învățătorul“ de azi. Înțeleg partea materială și socială a lor. Și dacă examinăm cauza imenzii deosebiti în acest raport, constatăm cu plăcere, că părgăhia ridicării „dascălului“ de ieri la situația învățătorului de azi, a fost munca desinteresată și suportarea cu abnegațiune a tuturor mizeriilor cu cari a trebuit să se lupte în munca sa grea și istovitoare de puteri trupesti și sufletești de pe acele vremuri. Și cel cu înclinări spre umilință rușinoasă și cerșitorie, s'au prăbușit, lăsând locul altora, mai vigoși.

Învățătorul să-și îndeplinească chemarea în mod conștiințios în și afară de școală. Nu-l adevărat, că activitatea lui se mărginește între cei patru pereți ai școlii. Orizontul chemării lui e cu mult mai vast. În felul acesta se impune în sus și în jos. În jos își câștigă stima și dragostea poporului, care e o mare putere în mâna învățătorului; e cel mai puternic

mijloc, de a se impune și în sus. Pentru că e cu neputință, ca cel de sus, fie chiar politician, să nu țină cont în acțiunile lor de popularitatea acestui factor cultural. Și odată aci, învățătorul cu siguranță își va ocupa locul cuvenit în viața socială și viața de stat, și prin aceasta o mai mare înrăurire și în viața școlară. Iar, în acest caz nu i se va mai impune programe de învățământ absurde. Glasul lui va fi ascultat; se va impune chiar.

Deci sfârșesc cu începutul: „Omul atât cumpănește, cât se știe afirma“.

Iuliu Groșoreanu, senator.

La Alba-Iulia.

Asociația învățătorilor din Ardeal, Crișana și Muramureș, va ține congres în acest an la 28-30 August, în cetatea încoronării și unirii mari: Alba Iulia. Acest congres la care pe lângă învățătorii din ținuturile transilvane vor participa și delegați din celelalte provincii românești, va avea o deosebită importanță. Iată de ce. Se va hotărî definitiv dacă Asociațiile învățătoarești se vor uni sau nu, într-o singură organizație mare și puternică: o asociație a tuturor învățătorilor români.

În luna trecută, cu ocazia congresului Asociației Generale a învățătorilor, la Craiova s'a desbătut și acest lucru. Din rezumatul acelei adunări, s'a putut afla că, învățătorimea de pretutindeni așteaptă cu nerăbdare înfăptuirea acestui act. Căci, în felul cum se prezintă azi Asociațiile noastre — nu se mai poate continua.

Ort cine, este convins, astăzi, că, corpul didactic este neglijat și neconsiderat. Toată lumea știe că învățătorii muncesc cu râvnă și entuziasm și trăiesc în condițiuni foarte modeste. Toți politicienii români văd în acești apostoli pe mucenicii neamului.... Iar când e vorba de a susține interesele lor? Nimeni. Cu Asociațiile de azi nu poți interveni fiindcă nu impun și... sunt multe Trecutul ni este martor și plin de experiențe. Atunci?

O singură cale ne rămâne: strângerea rândurilor! Toate Asociațiile existente să se contopească într-una — mare și puternică — care să adune pe toți învățătorii din țară sub aripile sale. Aceasta este datoria mare și sfântă a celor ce vor veni la Alba-Iulia, în zilele de 28—30 August!

La Alba Iulia, în cetatea unde s'a serbat marea unire a tuturor Românilor, să se serbeze, în al 11-lea an și unirea noastră a dascălilor din întreaga țară.

Ion Ielecutan.

„Unde ni sunt Visătorii“

II.

Știm cu toții și o știu aceasta frații colegi mai bătrâni, ce eram noi, învățătorii și ce erau ad. noastre generale dascălești în trecut. De câtă vază și autoritate nu ne împărțeam noi atunci, în baza muncii și a prestațiilor noastre! Ne admira lumea și ne invidiau străinii. Unde suntem astăzi sub acest raport? Și să nu uităm: Atunci eram subjugăți, iar acum suntem liberi!

Adunările noastre dascălești de pe acele vremuri erau adevărate congrese, adevărate sărbători naționale, adevărate olimpiade, la cari, alături de învățători și popor, își dădeau întâlnire tot ce neamul nostru avea mai bun, mai ales și mai select, în frunte cu Episcopii și Mitropoliții noștri. Primiri, cari se făceau atunci învățătorilor de către popor, în satele lor, unde învățătorii duceau lumina, erau adevărate marșuri triumfale. Să ne aducem numai aminte de primiri frumoase și entuziaste ale poporului nostru, cu banderile, muzică, coruri și salve de treascuri din: Pecica, Nădlac, Curtici, Șiria, Moneasa, Hălmeagiu, Rădona, Giula, etc. etc. Primiri prin care nu altceva! Iar discuțiile învățătorilor din acele ad. generale, din acele serbări olimpice dascălești, au fost de așa, încât ar fi făcut cinste și oricărui Parlament binecruțat și select ales. Ce să mai spun apoi și de lucrările învățătorilor, de o adevărată valoare, pregătite și cetite de ei în ad. generale! De aici și vază, cinstea și reputația noastră, a dascălilor, în trecut.

Astăzi mai avem noi, dascălilor, adunările noastre dascălești, pline de farmec și fast, ca în trecut? Mai vin între noi, dascălilor, aleși neamului și astăzi?

Astăzi, peste tot, ne mai adunăm noi, mai înșamă numele de dascăl celace a însemnat acest frumos nume în trecut? Nu. Doar toată lumea știe, că de un lung șir de ani, Secția „Asociației“ din jud. Arad, nu muncește nimic și nu ține nici o ad. generală.

Și cine poartă vina pentru toate aceste?

Am spus-o și altădată, o spun și acum: *Politica rău înțeleasă*, cu luptele ei de partid, la noi atât de pronunțate, cari au intrat deabinele și în rândurile învățătorilor și conducătorii, cari li-s'a impus de către această politică. A spus-o și Dl. Ministru al Instrucției publice, Costachescu, carele, nu de mult, în ușa d'n ședințele Camerei, a înflerat, după cuvânt, politica în școală. Aceasta politică, nu numai că a învrăjbit învățătorii, împărțindu-i în partide; mai mult, făcându-i chiar dușmani între oiață, dar le-a impus și de conducători nu totdeauna pe cei mai chemați și prin aceasta s'a mărit și mai mult răul. Am spus-o și o spun și acum, că în fruntea învățătorilor, în tot locul, să fie puși tot ce aceasta învățătorime are mai bun și mai select atât ca *pregătire și cultură*, cât și ca *morală și caracter* și mai ales

ca *morală* și nu toate expozițiile ridicare de valurile tulburii ale politicii militante, cari apoi ajunși la locul, care nu le compete, fac pe grozavii, cu răzbunări în dreapta și în atânga, unii numindu-se chiar singuri: „Atiia“ ai dascălilor.

Iată cauza răului, iată pricina lipsei de însuflețire între dascălii Curme-se toate aceste și va cădea dela sine și întrebarea: „Unde ni sunt visătorii?“ Pentru că să se știe, așa numiților bătrâni dintre dascăli, nu le-a scăzut nici astăzi entuziasmul și nici vigoarea. Sunt tot tinerii din trecut. Stau la o parte însă acești inimoși dascăli, zigi bătrâni, pentru că prea adeseori au fost loviți cu cloșagul de cel impuși lor de conducători(!), fără chemare și fără îndreptățire și prin intervenția lor, în necunoștință de cauză, *chiar și de cel suprapuși lor*.

Vedeți dar, iubii colegi tineri, dascălilor, așa zigi bătrâni, „visătorii de altădată, luptătorii neînfricați de atunci, îndrumătorii de ieri“ — după cum îi numiți voi — n'au rupt „firul unui glorios trecut“ și nu „stau astăzi nepăsători“, nu sunt nici lipsiți de vigoare și entuziasm; sunt însă desgustați de cele ce văd, că se întâmplă astăzi între dascăli; lucruri, ca cele descrise, și așteaptă zile mai bune, zile mai prielnice unei munci serioase și rodnice.

Pentru că aceste zile mai bune, mai prielnice să sosească cât mai iute, voi, dragi tineri colegi, înainte! De munca voastră sfântă, să se încălzească toți și să se sfărâme toți aceia, cari, cu disconsiderarea marilor interese dascălești, a prestigiului tagmel și a culturii neamului, caută numai interesele lor personale egoiste printre învățătorii, cu politica rău înțeleasă în spate. Căci; bătrânii sunt înțelepciunea, bărbăția, țaria, iar tinerii viltorul. Înainte dar, iubii tineri!

Dimitrie Popoviciu
director școlar.

Nenorociții..

Cine și-ar mai fi închipuit, că într'un deceniu dela unire să avem atâția învățători, încât să nu-i mai putem plasa; cu toate că sunt retribuți mai prost ca salahorii?. Azi e fapt împlinit.

La recenta alegere de posturi s'a constatat că aproximativ 4000 de normalști cu diplomă de capacitate în regulă, au rămas pe drumuri, blestemând ciasul în care și-au ales cariera.

Nenorociții zilei de azi în majoritatea cazurilor, săraci — nutriți cu himere în școală, rumegând teoriile Pitagoreice și principiile Herbartiene se văd astăzi puși în fața realității crude. Cu cererile în mâini, trimiși dela Ana la Calafă, așteaptă timizi zile întregi pe la ușile Inspectoratelor și a Ministerului pentru a li se fâgădui — de formă — numirea într'un post mizerabil.

Și ca remediu a stărilor actuale dl. Ministru a hotărât reducerea numărului școlilor normale.

Inutil și prea târziu! Acești vlăstari ai neamului decepționați la primul pas în viață, cer o bucată de pâine așa cum o are cel din urmă muncitor, în schimbul angajamentului dat pe zece ani.

Ei nu cer mai mult decât fărâmitura mizerabilă pentru jertfa ce o vor depune întru creșterea unei noul generații mult mai recunoscatoare.

Ei cer o lege — și o cerem toți — prin care toate posturile să revină numai învățătorilor normaliști și criza e înlăturată! Ar fi prea dureros să le otrăviți sufletele înainte de vreme! Ei așteaptă o încurajare și fiți siguri că noi de-acți din locurile noastre vom tăia în adâncul sufletului durerea, de a ști, noul contingent sortit să îndure lipsurile și grijile zilelor ce vor să vină!...

Ghiță Amărătu.

Necazuri ardeleni.

Învățătorii ardeleni trec printr-o grea criză. Loviți de sărăcie și de o legiuire neconcordanță cu nevoile lor, ei sunt ultimii supraviețuitori ai acelei lumi de dascăli ideali, eternizați de Stavici.

Sub vechea dominație ungurească, școlile sătești aveau un caracter gospodăresc. Fiecare învățător avea în folosință un petec de pământ, o casă, și o grădina. Învățământul era simțitor ușurat din pricina că elevii găseau la intrarea lor în școală elemente comune cu vatra părintească. În grădina școlară ei primeau învățături practice: cultura legumelor, apicultura, pomicultura. Fetele învățau gospodăria casnică. Școala astfel alcătuită fiind ea însăși o prelungire a familiei, metodele opresivității maghiari se fărâmau de stânca solidarității naționale.

În această stare a găsit statul român școala primară din Transilvania.

Astăzi lucrurile s'au schimbat. Vechea indignare nu și mai avea rostul învățătorii, toți confesionali, au cerut etatizarea școlilor lor, dar s'au împiedecat de rezistența câtorva fețe bisericesti cari văd în uniformizarea învățământului dizolvarea vechilor tradiții.

Se întâmplă însă că școlile confesionale au fost improprietărite. Acești prelați au isbutit să ia din mâinile învățătorilor pământul, casa și grădina, cari constituiau un fel de întregire a salariului lor. Noua legiuire școlară își dă nedoritele roade. Vechea organizare gospodărească dacă nu s'a ruinat de tot, în orice caz s'a despărțit de școală. Învățătorii au început a fi evacuați cu forța, în virtutea unor articole și paragrafe aplicate alandala.

Astfel în situația actuală învățătorul vine dimineața la școală, odată cu elevii și așteaptă până ce popa confesional binevoeste să descue porțile. Vechile locuințe ale lor sunt închiriate oricui, pe un maximum de chirie.

Sporturile și jocurile copiilor sunt interzise în curtea școlii, ca să nu sperie cloșca arendașului, iar elevii mai vârstnici nu mai pot altol un pom, nu mai pot îngriji de stup, pentru bunul motiv că acestea nu le mai aparține.

Anul școlar ce va începe la toamnă aduce alte încurcături: Școalele confesionale fiind îmbogățite cu pământul expropriat, au cerut Ministerului Instrucțiunii dreptul de a redeschide cursurile pe cont propriu. Redeschizându-se aceste școli, vor trebui închise cele de stat, iar învățătorii li se va îngreuna și mai mult situația. Se face acolo o politică dintre cele mai dăunătoare intereselor românești, în văzul și râsul minoritarilor.

În județul Arad vrajba între atât loviți învățători și actualii deținători ai averilor școlare, a luat proporții serioase.

Ministerul Agriculturii și al Instrucțiunii Publice își vor face nu numai datoria, dar o faptă bună și un act de dreptate, intervenind pentru potolirea unui conflict care pe dreptate minează așezământul moral al Școlii românești iar pe de altă condamnă la nedreaptă suferință niște meritoriși cărturari, răbdători și săraci!

(Din Curentul.)

Romulus Dianu.

Problema școlii de copii mici.

„Veniți, să trăim pentru copiii noștri!” — Epitalul de pe mormântul lui F. V. Fröbel.

1. Idei inițiale relative la educația copilului în primele faze.

Oamenii distinși, cari prin activitatea și creațiunile lor au făcut epoci în istoria pedagogiei, s'au ocupat de creșterea copiilor chiar din primele faze, dând îndrumări precise asupra promovării lor fizice, mai apoi a celei intelectuale.

Așa pedagogii antici susțineau, că copilul vine pe lume fără de impresii, ca o *tabula rasa*; iar *Rousseau* zicea, că omul se naște debil, deci are lipsă de puteri, el se naște ignorant, deci are lipsă de judecată, de unde rezultă, că tot ce nu avem dela naștere, ni-se dă prin *educațiune*.

În opera sa Emil, sau despre educațiune, dă îndrumări amănunțite asupra creșterii fizice și intelectuale a copilului, începând dela naștere, până la etatea de 25 ani. Principiile sale educative se bazează pe natură. Copilul trebuie să fie scutit de influențele societății. Dânsul pretinde, că Emil este omul natural, pe care dascălul are să-l educe în mod natural. Totul trebuie să se facă în natură și după indicațiunile acesteia, căci toate câte ies din mâna Creatorului sunt bune, însă acestea degenerază sub influența societății omenești. A trăi este măestră pe care dorește să o învețe elevul dela dânsul. Acesta trebuie să devină mai întâi om, adică aceea, ce trebuie să fie un om.

Pestalozzi un alt lucefăr strălucitor pe firmamentul pedagogiei moderne, încă se ocupă cu educarea din fașă a copilului. În opera sa *Leonard și Gertruda* o prezintă pe aceasta din urmă ca pe idealul de mamă iubitoare pentru fiul, soțul și casa sa, urmărind ideea principală ridicarea morală a familiei printr-o educație rațională și înțeleaptă.

Pestalozzi este de părere, să se crească copilul în familie până la obligativitatea școlară. Tocmai de aceea, dă îndrumări mamei, ca astfel să reglementeze și să coordoneze educația familiară, cu cea școlară, ca o continuare firească a celei dintâi.

Nici unul dintre premegătorii săi nu s'a ocupat atât de intensiv cu educația

copilului înainte ca acesta să treacă peste pragul școlii primare, ca și pedagogul *Frideric Wilhelm Fröbel*. Mare aderent al lui *Pestalozzi*, a acceptat întru toate principiile acestuia. Cu deosebire însă, ca copilul dela etatea de 3 ani să fie supus *educației specializate*.

Aplicând aceste principii a ajuns la convingerea, că familia singură nu este capabilă să facă educația copiilor începând dela etatea când în sufletele acestora încep a se gravă primele contururi ale diferitelor manifestări și fenomene psihice, ca: percepția, apercipția, atențiunea, judecata, memoria, voința, etc. — ci aceasta trebuie necondiționat ajutată.

În felul acesta a conceput dânsul ideea înființării școlilor de copii mici, sau a grădinițelor de copii.

Preconizând principiul nou, a aplicat aceste principii în prima școală de copii mici, înființată de dânsul la *Blankenburg*, în anul 1837. În acest institut primea elevii în etate de 3-6 ani, aplicând ca mijloace de educație jocurile copilărești aranjate conform principiilor sale pedagogice.

Convins despre rezultatele obținute, înființează la *Marienthal* primul seminar pentru formarea învățătoarelor școlilor de copii mici.

După *Fröbel*, omul este o ființă, care nu numai întuește și învață, ci care dela începutul vieții sale voeste să lucreze și să crească. De aceea *Fröbel* conducând pe om la cunoștința clară despre sine însuși, la pace cu natura, la unire cu Dumnezeu, stabilește scopul școlii de copii mici: de a pune sub supraveghere pe copiii de etatea dela 3-6 ani, a-l ocupa în mod corespunzător și sistematic, a le întări corpul, a le ageri senzurile, a-i face activi, a le da în mod de tot ușor și plăcut unele cunoștințe despre natură și omenime, a le nobilita înima, spre a-l conduce la baza a toată viața, care e: unitatea cu sine însuși.

D. Olariu.

subrevizor școlar.

(Va urma)

Informațiuni.

Orice fel de corespondență pentru „Gazeta Învățătorilor” să se trimită pe adresa redactorului responsabil, d. Ioan Jelecuteanu inv. în Covăsiș j. Arad.

Facem un călduros apel către toți învățătorii din țară, rugându-i să răspundească și să aboneze „Gazeta Învățătorilor” singurul organ săptămânal pentru apărarea intereselor noastre profesionale.

După cât suntem informați, Ministerul Instrucțiunii a luat dispoziții ca să se desfășoare foarte multe școli primare din țară. Dispoziția a fost luată în urma hotărârii Guvernului de a face cât de multe economii.

Imediat după deschiderea Congresului, dela Alba-Iulia se va face un pelerinaj, la localul unde au fost înțemnițați *Horea Cloșca* și *Crișan*. Seara se va da un concert de către corul Asociației secția Alba, în sala „Căragiale”.

Consiliul general al Asociației se va întruni în ziua de 28 August ora 6 d. a. în Alba Iulia. Fiind aceasta o adunare jubiliară și având la ordinea zilei chestiuni importante de discutat membrii Asociației sunt rugați a participa în număr cât mai mare.

Părinții, cari doresc să și înscrie copiii în clasa I primară înainte de a fi implinit vârsta de 7 ani la 1 Sept. 1929, sunt obligați a cere dispensa de vârstă dela Ministerul Instr. Cererile trebuie depuse la direcțiunea școlii primare de stat din circumscripția în care locuiesc copiii respectivi, iar direcțiunea le va înainta Inspectoratului școlar cu avizul său. Cererile înaintate direct Inspectoratului nu vor fi luate în considerare.

Indreptare: La articolul: „Unde ni sunt visătorii?” din No. 5 al „Gaz. Inv.”, coloana treia, aliniatul prim, rândul patru, după cuvântul „Asociației”, să se mai adauge: *nu să lucrează nimic, frații colegi!*, care omițându-se, denaturează înțelesul.

Ministrul Instrucțiunii a fixat următoarele taxe ce urmează să fie plătite de elevii școlilor normale: 10 mil. taxă de solvă, 2000 pentru alimente, 300 lei pentru medicamente, 500 lei taxă de construcții, 500 lei taxă de instalare pentru elevii din clasa I-a și 150 lei cațiune pentru stricățiuni.

La școala normală de băieți „Dimitrie Tichindeal” din Arad sunt vacante pentru anul școlar 1929-30:

Cl. I-a 35 burse și 14 solve.

Cl. II-a 6 burse și 4 solve.

Cl. III-a 7 burse și 1 solvă.

Cl. IV-a A. 12 burse și 6 solve.

Cl. VI-a B. 3 burse și 6 solve.

Cl. VII-a 8 burse și 5 solve.

Concursul pentru ocuparea tuturor acestor locuri are loc în ziua de 10 Sept. a. c. orele 8 a. m. la Pavilioanele școlii situate în suburbiul Gai-Arad.

Inscrierile pentru concurs încep la 1 August și se închid în ziua de 5 Septembrie a. c. și se vor adresa Direcțiunii școlii în termenul regulamentar.

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pe un an . . . . 160 Lei

Pe 1/2 an . . . . 80 „

Abonament de sprijin 1000 lei

Redactor responsabil:

ION JELECUTEAN

Congresul Asociației Învățătorilor din Ardeal.

Comitetul central al Asociației Învățătorilor români din Ardeal *Crișana și Maramureș*, și comitetul fundațiunii „*Gheorghe Lazăr*” convoacă prin aceasta a 11 a adunare generală a Asociației și a 9 a adunare generală a fundațiunii „*Gheorghe Lazăr*” în zilele de 29 și 30 August a. c. la Alba Iulia, sala unirii cu următoarele ordine de zi:

I. Sedința I-a Asociației în ziua de 29 August.

1. Participarea la serviciul divin în catedrala Unirii.

2. La ora 10 jum. deschiderea adunării generale.

3. Raportul comitetului central, despre activitatea Asociației dela înființare și până în prezent.

4. Raportul casierului general.

5. Raportul redacției și administrației revistei „Învățătorul”

6. Raportul direcțiunii Căminului fetelor de învăț. tor din Cluj și prezentarea gestiunii.

7. Alegerea comisiunilor pentru verificarea rapoartelor de sub p. 3-6

8. Conferința dlui prof. univ. C. Rădulescu-Motru.

9. Masă comună.

II. Sedința I-a a fundațiunii „*Gheorghe Lazăr*” în ziua de 29 August ora 7 d. a.

1. Deschiderea adunării generale.

2. Raportul comitetului.

3. Raportul casierului

4. Raportul directorului administrativ al căminului Casa Învățătorilor din Cluj și prezentarea gestiunii pe 1928.

5. Alegerea comisiunilor pentru verificarea rapoartelor de sub p. 2-4.

III. Sedința II-a a Asociației la 30 August, ora 9 a. m.

1. Școala din Agno, conferință ținută de d. V. Toni.

11. Unificarea organizațiilor învățătoarești din România.

12. Rapoartele comisiunilor.

14. Închiderea adunării generale.

IV. Sedința II-a a fundațiunii „*Gheorghe Lazăr*” la 30 August ora 4 d. a.

6. Rapoartele comisiunilor.

7. Eventuale propuneri.

8. Închiderea adunării.